

ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΔΕΚΤΑΙ.

ΔΙΕΓΡΟΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΟΛΦΕΤΑΣ.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 8.

ΑΛΛΟΔΑΠΗΣ ΦΡ. 10.

Στίχοι δυνάμεως άριμανείου,
γλᾶ τᾶ γενέθλια τοῦ Ζιζανίου.

Σήμερον, φίλοι κύριοι, έβδόμην Ιουνίου,
ήμέραν τῆς γεννήσεως τοῦ πρώτου Ζιζανίου,
πανήγυρις σ' τὸ σπίτι μου πολὺ μεγάλη ζᾶρεται,
κι' ὁποῖος γουστᾷρει τὸ κρασί, ἄς ἔρῃ νὰ τρατᾷρεται.

Πέντε σφαλοῦνε σήμερα, πέντε μεγάλα χρόνια,
ποῦ τρέφω μὲ τοὺς στίχους μου τ' ἄρχοντικά σαλόνια,
καὶ τραγουδῶ τῆς ὠμορφίης σὲ κάθε ζωντοχήραν,
κρατῶντας τὴν εὐτράπελον τ' Ἀριστοφάνους λύραν.

Πέντε χρονάκια ἔπεσαν ἀγάπης κι' εὐτυχίας,
π' οὔτε πολέμους εἶχαμε, οὔτε καὶ ναυμαχίας
καὶ δὲν εἶχε κανένας μας ἰδέαν ὀμιλίας,
περὶ τοῦ γάμου τοῦ Ἑτέμ μετὰ τῆς Θεσσαλίας,

Πέντε χρονάκια ἔπεσαν ἀπὸ νυχτὸς βαρείας
ποῦ ἐξεδόθη ἱραδὲς τρεῖς κόμ' ἰλ φὸ κυρίας,
φεικτὸς καὶ ἀποτρόπαιος πῶλεγε σκέτα νέτα,
μὲ τὴν βαντιέρα φέρτε μου τὴν κᾶρα τοῦ Μολφέτα,,

Κι' ὁ ἱραδὲς ἐνέργησε ἀπὸ μιὰ μέρα σ' ἄλλη,
κι' ἀζᾶρνον μοῦρθε μπαστουνιὰ σπουδαία σ' τὸ κεφάλι,
ποῦ μὰ τὸ Θεὸ ἂν μ' εὑρίσκε λιγάκι παραπάνου,
σήμερα θάμουνα κι' ἐγὼ σ' τὸ μοῦρκι τοῦ Δραπάνου,

Καὶ κάθε ψυχοσάββατο μὲς τῇ χρονιᾷ τετράκις,
θάρχότουνε σ' τὸ μνημα μου ὁ ἅγιος Μητάκης,
νὰ ψάλλῃ, λιθανίζοντας τὸν Πλάστην τὸν οὐράνιο,
“ὁ Θεὸς ἔχωρέστο τὸ παιδί πῶδ' ἄνε τὸ Ζουζάνιο,,

Σὰ σήμερα τ' ἀρχίνησα τ' ἀναθεματισμένο,
ποῦ μῶχει τὸ κεφάλι μου, ἄρχοντικά, σπασμένο,
καὶ ἀκριβῶς σὰ σήμερα ὁ Ἀραμπῆς ἐθύμωσε,
καὶ σὲ μουντροῦμι φυλακῆς τρομακτικὸ μ' ἐστρίμωσε,

Λατρεύων, φίλοι κύριοι, ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων,
τὸν ἄκακον κι' εὐτράπελον τῆς θείας τέχνης στίχον,
ἄλλος μπελιῆς δὲν μ' εὑρήκε γιὰ πινομή τῆς Μούσης,
ἐκτὸς ἀπὸ τὸ φόρτωμα ποῦ μᾶκαμ' ὁ Δεδούτης,

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΟΥ ΛΕΩΡΕΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

ΑΙ.ΣΥ.ΥΙ.ΦΙ.0012

Ὁ δύστυχος ὁ Δημητρός! Τονὲ θυμῶμαι πάντα,
καθὼς καὶ κάθε δέσποινα, καὶ κάθε γκοθερνάντα,
ποῦ με τὰ μάγα λόγια τους τὸν 'κάμανε ν' ἀνάζη
καὶ δίχως λόγο κι' ἀφορμὴ μ' ἔχως' ἐμέ σ' τὴ χάψι.

Δὲν εἶναι τρόπος, φίλοι μου, ὁ νοῦς μου νὰ ξεχάσῃ,
κι' ἐκεῖνο τ' ὠμορφόμουτρο τοῦ γέρω Βαρατάση,
κι' ὅταν Κωλέτης ἐρχεται μπροστά μου καὶ φουμάρει,
θαρρῶ πῶς σ' τὴν ἀνάκρισι γυρεύει: νὰ με πάρῃ.

Τὴν ἄδικον φυλάκισιν ὁ δύστυχὴς ὑπέστην,
γιὰ νάχω τότες κόντρα μου τὸν Ἀγγελον Φορέστην,
πῶκατσε καὶ μ' ἐδίκασε με πείσμα καὶ μαρτζι,
γιὰ νὰν τοῦ γράψω μιὰ φορὰ, πῶς τὴν παρὰ πειράζει.

Πέντε λοιπὸν ἐνιαυτοὺς καὶ μ' ἄλλα λόγια χρόνους
ἐκδίδω τὸ "Ζιζάνιον", γιὰ σὰς τοὺς φημφρόνους,
ἐκτὸς τῆς περσινῆς χρονιάς: ποῦ τῶκοψα γι' ἀπάνου,
κι' ἐπῆγα κι' ἐντρομώχτηκα σ' τὴν κάσσα τοῦ Βαλλιάνου,

Κι' εἶπα σ' τὸ διάλογο καὶ νοῦς καὶ στίχοι καὶ σοφία,
βλέπωντας σὰ φηφρόχαρτα ἀπάνου σ' τὰ γραφεῖα,
τὰ χάρτινα τὰ ρούμπλια τους καὶ τ' ἀργυρὰ σωρὸ,
ποῦ πῶς τὸ κεφάλι μου ἐγύρησε γερό,
καὶ δὲν ἐπῆρε στρίψιμο μαλάκας ἐπισήμου,
εἰν' ἀπὸ καὶ τὰ θαύματα τ' ἁγίου Γερασίμου.

Εἶδα πολλὰ κι' ἐγνώρισα σ' αὐτὴν τὴν ἀπουσία,
πῆγα σ' τὴν Πόλι, σ' τὴ Βλαχιά, πῆγα καὶ στὴ Ρωσσία,
κι' ἐνῶ ἐπέρασα ζωνὴν ὠραίαν καὶ οὐράνιον,
πάλλι με φέρν' ἡ τύχη μου νὰ γράφω τὸ "Ζιζάνιον",

Ὁ στίχος εἶναι βάσανος, εἶναι μπελλά: βαρὺς,
καὶ δὲν ἀντέχει τὸ μυαλὸ ν' ἀκούῃ τόσους ἤχους,
κι' ἀκόμα δὲν εὐρέθηκε ποῦ λέει κι' ὁ Σουρῆς,
κάμμιὰ σπουδαῖα μηχανὴ ποῦ νὰ ξερονᾷ στίχους.

Τὶ διάλογος μ' ἐπείραξε νὰ μπελέξω με τὸ στίχο!
Χίλιες φορὲς τὸ χτύπησα καὶ τὸ χτυπῶ σ' τὸν τοῖχο
ἀλλὰ ἀφοῦ δὲν ἔμαθα καμμιὰ δουλειὰ νὰ κάνω,
κι' ἀφοῦ τὸ καρβελάκι μου, κουτσὰ στραβὰ τὸ βγάνω,
θέλωντας καὶ μὴ θέλωντας θὰ μείνω σ' τὸ μαρτύριο,
ἔσινα ποῦ νὰ πιτύχουμε, μισὸ ἑκατομῦριο.

Λοιπὸν ὁ πέμπτος πέρασε τοῦ "Ζιζανίου", χρόνος:
καὶ ἐπειδὴ ἐξέλιπεν τῶν κυριῶν ὁ φθόνος,

ἄς εὐδοκήσῃ ὁ Θεὸς ὁ μέγας ἀρχιτέκτων,
ξυλιᾶς νὰ μὴ μᾶς εὐρουνε ποτὲ, κατὰ τὸν ἔατον.

Κι' οὔτε παρόμοιος μπελλάς μ' ἐκεῖνον τοῦ Δεδούση,
κι' οὔτε τ' αὐτί μου δικαστὴ κι' ἀνάκρισι ν' ἀκούσῃ,
παρὰ νὰ ζήσουμε ὅλοι μας καλὰ κι' ἀγαπημένα,
στίχους νὰ δίνω ἡὼς ἐσᾶς κι' ἐσεῖς ἀρζάν σ' ἐμένα.

· XXXXXXX ·

**Σ' τὰς Δυνάμεις μερικά,
κομπλεμέντα λογικά.**

Δυνάμεις πονηρὲς καὶ διαστρεμμένες,
ποῦ τόρα τόσους μῆνες μᾶς παιδεύετε,
ἄλλοίμονο σ' ἐκεῖνον, καυμένες,
ποῦ δίχως νὰ σκεφτῇ σὰς ἀφιδεύεται,
τὸ κάθε μυστικὸ καὶ νιτερέσι του,
κι' ἐλπίζει νὰ βαστάξετε τὴ θῆσι του.

Τὰ τόσα σας βεντίκολα διαβάζωντας,
πιστέψτε, πῶς ἐσάστισα ξετάζωντας,
πῶς διάλογο γεννᾶτε τέτοιες μπρέκες
χωρὶς νὰ συλλογίζεστε, τ' ἀθάνατα,
ἀλλ' ἀγκαλά μου, πάντα σας γυναῖκες,
καὶ πάντα σας χαμένα κουτσοκάνατα.

Μᾶς εἶπετε «νὰ πάψῃ τὸ τουφέκι
κι' εὐθὺς εὐνοϊκὰ σὰς τὰ τελειώνουμε»
κι' ὥς τόσο ὁ Ἐτέμ μᾶς παραστέκει
κι' ἐμεῖς γιὰ νὰ φυλάμε πόστο, λειώνουμε,
καὶ τότες θὰ μᾶς κάμετε μιὰ φκιάσι,
σ' τὰ τσέρτα νὰ ἴμορῃ νὰ μᾶς χαλάσῃ.

Δυνάμεις πονηρὲς καὶ πορτοθοῦρες,
κακὲς, ξεμωραμένες καὶ γερόντισες,
πὸ γίνετε σαχλὲς καὶ κορκοσοῦρες
χειρότερ' ἀπὸ μέτικες ἀρκόντισες,
ἴντροπή σας εἶνε κι' αἰσχος σας καυμένες
νὰ κάνετε φιγοῦρες πομπηομένες.

Φωτιά νὰ κάψῃ τὸ μυαλό σας κοῦφες,
ποῦ μόνον σ' τὸ κακὸ βρίζεστε σύμφωνες,

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

**ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ**

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΑΙ ΜΟΥΣΕΙΟ
ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙΑ

κι' ἂν εἶνε γιὰ καλὸ, μωρὲς μαγχοῦφες,
ἐκεῖ ξελεχασάστε κι' εἰσθ' ἀσύμφωνες,
ἀσύμφωνες καθὼς οἱ Ποταμιῶτες,
μὲ ὅλους τσ' ἀπὸ κεῖθε Ληξουριῶτες,

Δυνάμεις ποῦ μᾶς δέσσετε τὰ χέρια
κι' ἐπῆγαμε σὰ γίδια κι' ἐσφατήκαμε,
Δυνάμεις ποῦ πιστόλια καὶ μαχαίρια,
δικά σας, σ' τοὺς νιζάμηδες εὐρήκαμε,
Δυνάμεις ποῦ τὰ κόκκινα τὰ φέσια
ἐσμίξετε μὲ τ' ἄσπρα σας βελέσια,

Ἀφίνω ποῦ σὰν κότες φαραῶνες,
ἐπέσετε σ' τὴ γῆς καὶ τὴ ῥημάξετε,
ἀφίνω ποῦ σὰν τόσες ἀρπεδόνες
ἐτρέξετε σ' τὴν Κρήτη νὰ λυσσαίξετε·
μὰ ὡς κι' αὐτὴν τὴν τρύπα τοῦ Σωκράτη,
γυρεύετε νὰ σβύσει ἀφ' τὸ χάρτη;

Τιμὴ σας θᾶνε βέβαια μεγάλη,
νὰ δώστε σ' τὸν Ἐτέμ κρυφὰ μηνύματα,
ἀπὸν ἀφ' τὴν Ἀκρόπολι νὰ βγάλη,
ἐκείνες τῆς κολῶνες καὶ τὰ μνήματα,
πὸφέρανε τὸ φῶς σὲ τόσους τόπους
κι' ἐκάμανε κι' ἐσᾶς τὰ ζᾶ, ἀνθρώπους,

Σκοπεύετε λοιπὸν ν' ἀφήστε πρῶτα,
τὸν Τοῦρκο σ' τὰ χωράφια νὰ θερίση,
κι' ἀκόμα πρὶν νὰ βγάλετε τὴ νότα
ἀξάφνου καὶ τὰ ρέστα ν' ἄλωνίσῃ;
κι' ἐκεῖ ποῦ θὰ τρυγᾶμε τῆς σταφίδες,
νὰ πέφτουνε σὰ ρώγες ἢ ὀβίδες;

Σκεφθῆτε το πῶς μ'παίνει καλοκαῖρι,
σκεφθῆτε πῶς τὰ φρούτα δὲν θ' ἀργήσουνε,
καὶ φέρτε τὴν εἰρήνη χέρι-χέρι,
γιὰ νάρτουν οἱ ἄνθρωποι νὰ τρυγήσουνε
σκεφθῆτε το κι' αὐτὸ προτοῦ μᾶς φτιάσετε,
ταχυοδέλες, πῶς ἐσεῖς μᾶς ἐχαλάσετε.

ΣΟΝΕΤΟ

Ἐσὺ ποῦ τὰ κρυφὰ τοῦ «Ζιζανίου»
χαλᾶς τὸν κόσμον γιὰ νὰ βρίσκης, μέρη,
καὶ πάσχεις ἐξ αἰσθήματος χρόνιου
ποῦ νὰν τὸ βγάλουμ' ὄξου δὲν συμφέρει·
Ἐσὺ ποῦ κάποιο χάραμα Μαίτου
ἀπὸ λαμπρῆς τῆς Λειβαθῶς τ' ἀγέρι
κι' ἐπλήγωσε πολύσαχλου κυρίου
τὸ στῆθος, τῆς ματιᾶς σου τὸ μαχαίρι,
Ἀπὸ τὸ Θεῖο νὰν τῶβρης ζαχαρόματη,
ποῦ σ' ἔκαμ' ἡ πολλὴ εὐαισθησία,
κι' ἐπῆρες σ' τὸ λαιμό σου συνονόματη.
Γιὰ αὐτὴν τὴν νευρικὴ σου προδοσία,
σ' τὴν Κόλασι θὰ βράσης μονοκόματη
ἂν ἔρθῃ μιὰ δευτέρα παρουσία.

Ὅχι ἐγώ.

Συμβουλή.

Κορφοὺς, Ἀθήνα, Ζάκυθο καὶ Πάτρα καὶ Ληξοῦρι,
ἐπῆγε κι' εἶδε ἡ γλυκεῖα καὶ ντιστεγκέ σου μούρη.
Κι' ἀλήθεια πῶς οἱ τρόποι σου ἐντύπωσιν ἀφήκαν,
κι' ἂν ἦσαν εἰς ἀνάλογον βαθμὸν καὶ μὲ τὴν προίκαν,
σήμερα δὲν θὰ 'στόλιζες τοῦ τόπου μας τὴν κρέμα.

Πάρα κανένα ντόπιονε νὰ κάμης χρῶμα κι' αἷμα.

Σὲ μὰ καρδιά.

Coeur difficile à posséder, ἤγουν καρδιά δυσάλωτη,
ποῦ λές πῶς εἶμαι Σατανᾶς, ποῦ λές πῶς δὲν σ' ἀρέσω,
φυλάξου μὴν ποτὲ πιασῇς σ' τὰ χέρια μου, αἰχμάλωτη,
γιατὶ σὰ γκέγκης τοῦ Ἐτέμ ἀπάνω σου θὰ πέσω.

Χρειαζόμενο.

Ψηλὰ ψηλὰ πολὺ ψηλὰ κοντὰ σ' τὸν οὐρανὸ,
ἄλλες φορὲς ὁ λογισμὸς, κυρά μου, σ' ἐπετοῦσε,
καὶ τώρα, τί ἀντίθεσις! Σιγὸ καὶ ταπεινὸ
τὸ ξακουσμένο βλέμμα σου, ἀδιάκριτα κυτοῦσε,
κι' ἀπὸ τὰ τόσα ὄνειρα, κι' ἀπὸ τὰ τόσα ὕψη,
κατήντησε νὰ καρφωθῇ σ' ἐνὸς παππᾶ τ' ἀνῆψι!

Σὲ μὰ ῥεπούμπλικα.

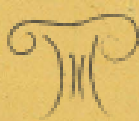
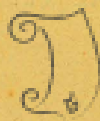
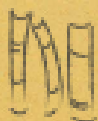
Ἐβγάχα σ' τὸν περίπατο κι' ἐγώ,
τὸ βράδυ, μὲ τ' ἀσκήρια καὶ τὰ πούμπλικα
μὰ τίποτε δὲν μ' ἀφῆσε νὰ -ιδῶ,
μιανοῦ νεοφερμένου ἢ ῥεπούμπλικα,
γιατ' εἶναι σ' ἓνα σχέδιο οἱ γῦροι τῆς,
ποῦ κρύβουνε τὸ σίχ τοῦ νοικοκύρη τῆς.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

XXXXXXXXXX

**Γρα το κοντσέρτο τῆς Σχολῆς,
ποῦ λόγος ἔγινε πολὺς.**

Τὴν περασμένη Κυριακῇ,
ἔδωσ' ἡ Φιλαρμονικὴ
τὸ πρῶτο τῆς κοντσέρτο,
καὶ τῷ χαμ' ὅλοι τσέρτο
πῶς θὰ 'πιτύχουν πολὺ
γιατ' εἶναι ὅλοι τους καλοὶ,
δασκάλοι κι' ἐπιτρόποι
κι' ἡμεῖς θῆσαν οἱ κόποι,
χωρὶς νὰ πᾶν ἀμόντε
τοῦ Πάνου καὶ τοῦ Κόντε·
κι' ἐγκωμιάστῃς παντοῦ
ἡ μέριμνα τοῦ Βροθωντοῦ.

Οἱ παρεστῶτες ἴδομεν μετὰ χαρᾶς πολλῆς,
τὴν γενομένην πρόοδον τῆς μουσικῆς σχολῆς
κι' ὁ τόπος ὁ φιλόμουσος ἔχει πολλὰ νὰ 'πῇ
γὰρ τὴν Ἐπιτροπῇ,
κι' ἀπὸ ψυχῆς εὐχρινεὺς τὰ μέλη τῆς συγχάρις
καὶ εὐχεται καὶ χαίρει,
αὐτοὶ ποῦ κόπους ἔβαλλαν πολλοὺς νὰ τὴν συστήσουν
ἐπιτρόποι καὶ πρόεδροι νὰ μείνουν ὅσο ζήσουν,
γιατὶ κανεὶς καλλίτερος 'μπορεῖ νὰ μὴ βρεθῇ,
ὡς τόσην ἐπιμέλειαν νὰ ἀφοσιωθῇ,
κεπτόμενος ὡς ἄνθρωπος τοῦ βίου τὸ ἐρήμερον,
ἂν ἀρβὴν τόση πρόοδος καθὼς αὕτῃ τῆς σήμερον.

Τὶ ὄργανα δὲν ἔφεραν ἐτοῦτ' οἱ ἐπιτρόποι!
ποῦ ἀμφιδάλλω ἂν βρεθοῦν σὲ μπάντες σ' τὴν Εὐρώπῃ
ἀλλὰ κ' αὐτὸς ὁ δάσκαλος ποῦ λένε Μπαλαστόνε
ἔδωκε τοῦν ἀρχόντων καὶ τοῦν ἀρχοντισσῶν,
πόμεζωχτήκαν ἐδεκεῖ περσώτερο γὰρ κόρτε,
νὰ καταλάβουν τί θὰ πῇ νὰ παίξῃς πιάνο φόρτε.

Μὰ κι' ἐκεῖνος ὁ Οὐμβέρτος
τὶ Ναπολιτάνος σβέρτος!
ἔθαξε καὶ νηὺς καὶ γέρους,
παίζοντα· τοὺς Γραναδιέρους,
ἄσε ποῦ τὸ βιολοντσέλο τὸ σονάρι μετὰ γλύκα,
ποῦνε σὰ νὰ καταπίνῃς τ' αἷα Κωσταντίνου οὐκα.

Μπράβο καὶ σ' τοὺς μαθητάδες
ποῦ γὰρ λίγες ἐβδομάδες
παίζουν τόσο θαυμαστά,

μπράβο καὶ τοῦ Μπαλαστόνε
ποῦ τὸ θόλωσ' ὁλονῶνε,
μετὰ τὴν μπόζα ποῦ βαστά.

Μπράβο του τοῦ Ταρχῆ πῶσαις βιολῆι φῖνο,
μπράβο καὶ τοῦ Μπιομποῦ ποῦ φιορίρει σ' τὸ κλαρίνο,
μπράβο του καὶ τοῦ Βαγγέλη
ποῦν τὸ φλάουτό του μέλι.

Ὅλες ἡ κυρεῖς ἡ πρῶτες
ποῦ γνωρίζουν ἀπὸ νότες
ἔτρεξαν μετὰ τὴν μανία
ν' ἀπολαύσουν ἀρμονία
ἀρμονίαν βιολοντσέλου ποῦνε γὰρ λαχτάρισμα,
μ' ἀρμονίαν τῆς ιδέας πῶς ἀκούνε χαρίσμα.

Πήγαμε κι' ἐμεῖς οἱ νέοι τ' ἀξιζόμενα παιδιὰ,
πῶχουμε λεπτὴ καρδιά,
πήγαμε κι' ἐμεῖς οἱ νέοι οἱ μονάριβοι λεβέντες,
ὅλοι μας ἀπαλλαγέντες,
ν' ἀγρικῆσουμε τὴν μπάντα, τὸ βιολί τὸ πιανοφόρτε,
ἀλλ' ἐκεῖ καταλαβέντες, ἀρχινήσαμε τὴν κόρτε,
κι' ἔτσι ἔχασε καθένας τοῦ Μπετόβεν τὰ γλυκὰ
λιχουδεύοντας ἐκεῖνα τὰ φαμόζα θηλυκά,
ποῦν τὰ μάγουλα τοὺς φρέσκα ὅπως τὸ νερὸ τὸ κρύο,
κι' ὅπου τύχουνε σκορπάνε τὴν φαιδρότη καὶ τὸ μπρίο,
τῶν ὁποίων, σὺν τοῖς ἄλλοις, κι' ἡ ζουλεντικὴς ἡ προῖκες,
δὲν σ' ἀφήνουνε ν' ἀκούσης τοῦν ὀργάνωνε τῆς γλύκας.

Στὸ κοντσέρτο τῆς Σχολῆς
κόσμος ἔτρεξε πολὺς,
κι' ἦσαν ἄνθρωποι ἀπάνω, κάθε τέχνης κι' ἐπιστήμης,
κι' ἦσαν κι' ὁ Εὐδῆς ὁ Μίρκης,
καὶ μὲ φάνηκε ἡ ὄψις τῆς αἰθούσης τιποτένια,
ὁμπροστὰ σ' ἐκεῖνα τὰ σπῆρα καλοχτενισμένα γένεια
τοῦ Χριστόδουλου τοῦ φίλου ποῦ σοῦ χάνει τὸ τσερβέλλο
ὄντες πιάσει τὸ πινέλο.

Τέλος πάντων τὸ κοντσέρτο πῶς ἐπέτυχε θὰ πῇς
χάρις εἰς τὰς προσπάθειας τῆς λαμπρᾶς ἐπιτροπῆς
καὶ γὰρ τοῦτο, συμπολιταί, καὶ προπάντων σεῖς μεγάλου
ὁ καθένας σας γενναίαν συνδρομὴν ἂς καταβάλλῃ,
γὰρ νὰ ζῇ καὶ γὰρ ν' ἀξένη ἡ μικρά μας ἡ σχολή,
ποῦνε τῆς ψυχῆς μας γλέντι καὶ τοῦ τόπου μας στολή.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Π. ΚΑΡΑΒΕΛΛΗΝΟΥ.

**ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ**

